

Arrest

nr. 288 199 van 27 april 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54, 3^e verdieping
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2022 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 februari 2023.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat E. VAN DER HAERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig tweede

verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan haar vermeende bekeringsproces in Iran, noch aan haar problemen in Iran en haar concrete vrees voor vervolging ten aanzien van haar land van herkomst. Bijgevolg waren ook haar religieus engagement en haar religieuze activiteiten in België en op sociale media niet ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 263 396 van 8 november 2021.

In het kader van haar huidig volgend verzoek verklaart verzoekster dat zij nog steeds niet naar Iran kan terugkeren omdat zij er nog steeds voor haar leven vreest omdat zij zich heeft bekeerd tot het christendom en hiervoor ook frequent activiteiten voert op sociale media. Iraanse agenten zijn bij haar ouders thuis langs geweest en voerden een huiszoeking uit en haar vader werd gearresteerd voor ondervraging. De Iraanse politie is naar haar op zoek. Ter staving daarvan legt zij kopieën neer van twee aan haar gerichte oproepingen van de politie van 16.10.1397 (06.01.2019) en 27.11.1397 (16.02.2019). Zij ontving deze documenten ongeveer een jaar geleden via WhatsApp van haar zus L.. Omdat de politie is langsgeslagen, is de reputatie van haar familie kapot gemaakt. Om die reden is haar broer heel kwaad op haar en laat hij haar ouders niet meer met haar praten. Daarnaast legt zij nog tal van andere stukken neer waarmee zij wenst aan te tonen dat zij België nooit heeft verlaten en steeds actief gebleven is voor haar nieuwe religie. Het gaat hierbij om de volgende stukken: een aanbevelingsbrief van de voorzitter van de LifePoint Church van 29.05.2022; foto's van de priesters en andere bezielers van de LifePoint Church; een kopie van haar doopcertificaat en enkele foto's van haar doop; een aanbevelingsbrief van een medekerkganger van de LifePoint Church van 19.04.2022 waaruit o.a. blijkt dat zij Bijbelstudie volgt; een steunbrief van 18.06.2022 van een predikant van de Verenigde Protestantse Kerk te Dendermonde ter staving dat zij sedert begin 2022 bij deze kerk betrokken is; een bundel met afdrukken van haar sociale media waaruit haar activiteiten aldaar voor haar christelijke religie blijken en waarmee zij wil aantonen dat zij ook andere mensen tracht te overtuigen; en afdrukken van algemene internetinformatie over de vervolging van christenen in Iran. Daarnaast wil zij ook niet terug naar Iran omdat zij als vrouw minder rechten heeft in Iran dan mannen.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen

aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. Verzoekster wijst er op dat zij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoekster op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekster in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 4, verklaring volgend verzoek van 27.06.2022). Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig verzoek werd aan verzoekster verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

6. Verzoekster stelt dat: "Verzoekster heeft, om de feiten die zich in Iran hebben afgespeeld te bewijzen, een kopie neergelegd van twee oproepingsbrieven gedateerd van 6 januari 2019 en 16 februari 2019, die de werkelijkheid van haar problemen in Iran staven.

Deze twee oproepingsbrieven werden aan de ouders van verzoekster overhandigd wanneer zij reeds in België was. Verzoekster moest zich telkens binnen de drie dagen aanmelden om gehoord te worden door

de politie betreffende de informatie die teruggevonden werd op haar computer (gedownloade bijbel en foto's van haar kerkbezoeken in Europa).

Deze twee oproepingsbrieven tonen duidelijk aan dat verzoekster in het vizier is komen te staan van de Iraanse veiligheidsdiensten en dat zij in geval van terugkeer naar Iran een groot risico loopt om vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten.”

De Raad merkt eerst en vooral op dat tijdens verzoekster haar voorgaand verzoek reeds werd vastgesteld door de commissaris-generaal en de Raad, dat er geen geloof gehecht kon worden aan haar vermeende bekeringsproces in Iran, noch aan haar problemen in Iran en haar concrete vrees voor vervolging ten aanzien van haar land van herkomst.

De Raad wijst verder op hetgeen de commissaris-generaal heeft vastgesteld in de bestreden beslissing: “In het kader van uw tweede verzoek herhaalt u nog steeds voor uw leven te vrezen indien u naar Iran zou moeten terugkeren omwille van uw bekering tot het christendom en voegt u toe dat er bij uw ouders thuis een huiszoeking heeft plaatsgevonden, dat uw vader gearresteerd werd voor ondervraging en dat u gezocht wordt door de Iraanse politie, ter staving waarvan u een kopie neerlegt van twee convocaties van de politie op uw naam (verklaring volgend verzoek DVZ d.d. 27.06.2022 vragen 17, 19). Met betrekking tot deze nieuwe verklaringen kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet. Er moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de RVV werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.”

Met betrekking tot de twee oproepingsbrieven heeft de commissaris-generaal het volgende vastgesteld: “Vooreerst betreft het slechts kopies, waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze stukken bijzonder relatief en zijn ze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekeringsrelaas. Daarnaast worden op beide convocaties, ofschoon het dezelfde zaak zou betreffen, verschillende dossiernummers vermeld en ontbreekt elke informatie met betrekking tot de reden waarom u zou zijn opgeroepen en de betekening van deze oproepingen. Overigens rept u doorheen uw hele eerste asielprocedure met geen woord over deze beide convocaties, ofschoon zij zouden dateren van 06.01.2019 en 16.02.2019, i.e. nog van voor uw verklaringen afgelegd op de DVZ bij uw eerste verzoek (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 13.03.2019). Uw zus L.(...) zou u deze documenten ongeveer een jaar geleden, i.e. medio 2021, opgestuurd hebben via WhatsApp (verklaring volgend verzoek DVZ d.d. 27.06.202 2). Het is in het licht van deze verklaringen dan ook geenszins aannemelijk dat u deze twee stukken niet al zou hebben neergelegd voor de RVV bij uw beroepsprocedure inzake uw eerste verzoek om internationale bescherming. Immers maakte uw advocaat in oktober 2021 nog bijkomende stukken over aan de RVV, maar kwamen voormelde convocaties, die u nochtans reeds in uw bezit zou hebben gehad, nergens ter sprake.”

In tegenstelling tot wat verzoekster in haar verzoekschrift beweert dat zij zou opgeroepen geweest zijn “om gehoord te worden door de politie betreffende de informatie die teruggevonden werd op haar computer (gedownloade bijbel en foto's van haar kerkbezoeken in Europa)”, blijkt dit niet uit de twee oproepingsbrieven aangezien hierin elke informatie ontbreekt met betrekking tot de reden waarom zij zou zijn opgeroepen.

Waar verzoekster aanhaalt dat zij gedurende haar persoonlijk onderhoud op het CGVS, in het kader van haar eerste verzoek, duidelijk heeft uitgelegd dat zij geen nieuws had over het vervolg van haar problemen in Iran, omdat haar familieleden haar geen verdere zorgen wilden baren, verwijst de Raad in dit verband naar hetgeen dienaangaande in het kader van verzoekster haar eerste verzoek bij 's Raads arrest nr. 263 396 van 8 november 2021, werd vastgesteld, met name:

“Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Evenzeer is het compleet ongeloofwaardig dat u geen informatie heeft over eventuele verdere stappen van de autoriteiten naar u toe nadat zij de bezwarende inhoud op uw laptop zouden hebben gevonden. Gevraagd of er nadien nog iets gebeurde, antwoordde u aanvankelijk dat uw zus u niets meer vertelde (CGVS p. 12). Nadien nogmaals gevraagd of er indicaties waren dat de autoriteiten naar u op zoek zijn,

beweerde u dat u zeker weet dat er iets gebeurde en dat uw ouders het niet met u delen. Gevraagd uit te leggen wat u bedoelde, stelde u ontwijkend dat de autoriteiten mensen vasthouden zonder arrestatiebevel. Nogmaals bevraagd wat uw ouders voor u achterhielden, kwam u niet verder dan te stellen dat zij de situatie begrepen maar dat ze het u niet zeggen. U leidde dit evenwel enkel af uit het feit dat uw zus u vroeg er niet meer naar te vragen (CGVS p. 20-21). U stelde dat uw familie misschien dergelijke informatie voor u achterhoudt, omdat u stress heeft (CGVS p. 21). Het is echter geenszins overtuigend dat uw zus en uw ouders, die op de hoogte zijn van het feit dat u zich in een procedure voor internationale bescherming bevindt (ibidem), u geen nieuwe feiten zouden meedelen die erop kunnen wijzen dat de autoriteiten effectief naar u op zoek zijn en aldus van uitermate groot belang zijn in het kader van uw verzoek.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Waar zij heden wel een aantal bijkomende feiten aanhaalt en hiervan aldus op de hoogte zou zijn gebracht, dient integendeel te worden opgemerkt dat zij hiermee de voormelde vaststellingen enkel verder in de verf plaatst. Gezien haar familie hiertegen heden kennelijk geen bezwaar heeft, kan namelijk nog minder worden ingezien waarom deze familie in het verleden, zo verzoekster zich hierover terdege zou hebben bevraagd, zou hebben geweigerd verzoekster op de hoogte te houden omtrent dermate cruciale informatie voor haar verzoek om internationale bescherming.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde bekering tot het christendom in Iran, aan de concrete, hieruit voortgesproten problemen en aan de hieruit voortvloeiende, door verzoekster aangehaalde, vrees voor vervolging.”.

Verzoekster haalt verder aan dat: “Verzoekster legt uit dat haar familie haar aanvankelijk niet op hoogte heeft gebracht van de oproepingsbrieven omdat verzoekster psychologische moeilijkheden ondervindt (die trouwens voldoende bewezen werden, zowel in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming als in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming – zie nieuw psychologisch attest). De familie van verzoekster wilde haar problemen niet verergeren door haar op de hoogte te stellen van de problemen die zij ondervonden hebben in Iran.

Deze uitleg is ook cultuurgebonden : de achtergebleven familieleden willen dat de asielzoeker zich focust op de toekomst en zich geen zorgen maakt. De achtergebleven familieleden zijn zich vaak niet bewust van het belang, in het kader van de asielprocedure, om de actualiteit van de vrees te bewijzen.”.

De Raad ziet niet in waarom verzoekster niet eerder melding zou hebben gemaakt van deze twee oproepingsbrieven aangezien deze twee oproepingsbrieven kernelementen betreffen aangaande haar relaas en mede gelet op voorgaande vaststelling uit 's Raads arrest nr. 263 396 van 8 november 2021.

Haar voorgaand betoog biedt evenmin een verschoning/verklaring voor de vaststelling dat zij pas in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming de twee oproepingsbrieven heeft vermeld en niet in het kader van haar vorig verzoek.

Zij poneert verder dat: “Voor wat betreft het feit dat verzoekster de oproepingsbrieven niet heeft neergelegd in het kader van het eerste verzoek, wenst zij op te merken dat zij de brieven na de zitting en enkele dagen voor het negatief arrest van haar zus gekregen heeft. Zij kon deze documenten dus niet neerleggen.”. De Raad wijst erop dat deze verklaringen tegenstrijdig zijn met haar verklaringen die ze heeft afgelegd tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig verzoek. Zij heeft toen verklaard dat haar zus L. haar de twee oproepingsbrieven ongeveer een jaar geleden, midden 2021, zou opgestuurd hebben via WhatsApp (verklaring volgend verzoek van 27.06.2022, punt 19). Uit haar verklaringen blijkt niet dat zij pas na de zitting en enkele dagen voor het arrest van 8 november 2021 de twee oproepingsbrieven zou hebben ontvangen. Het is dan ook geenszins aannemelijk dat zij deze twee stukken niet al zou hebben neergelegd voor deze Raad bij haar beroepsprocedure inzake haar eerste verzoek om internationale bescherming. Immers maakte haar advocaat in oktober 2021 nog bijkomende stukken over aan deze Raad, maar kwamen voormelde convocaties, die zij nochtans reeds in haar bezit zou hebben gehad, nergens ter sprake.

Verzoekster haalt verder aan dat: “Voor wat betreft het feit dat de documenten twee verschillende “dossiernummers” dragen, legt zij uit dat elke oproepingsbrief in Iran een ander nummer draagt (zoals trouwens ook de PV-nummers in België). Verwerende partij staaft haar argumentatie op geen enkel objectief element.”. Daargelaten de vaststelling dat de twee oproepingsbrieven verschillende dossiernummers zouden vermelden, merkt de Raad op dat verzoekster met de twee oproepingsbrieven haar

beweerde problemen niet heeft aangetoond gelet op de andere vaststellingen uit de bestreden beslissing omtrent deze documenten.

7. Verzoekster stelt dat zij protestante is, in België wekelijks naar de kerk gaat, heel betrokken is bij het leven van haar kerkelijke gemeenschap, en verschillende nieuwe documenten, foto's en aanbevelingsbrieven heeft neergelegd in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming om haar religieuze activiteiten in België te bewijzen. Zij merkt verder op dat zij haar religieuze overtuigingen ook publiek heeft gemaakt op het internet en vreest dan ook om vervolgd te worden omwille van haar activiteit op de sociale media.

De Raad merkt nogmaals op dat tijdens verzoekster haar voorgaand verzoek reeds werd vastgesteld door de commissaris-generaal en de Raad, dat er geen geloof gehecht kon worden aan haar vermeende bekeringsproces in Iran, noch aan haar problemen in Iran en haar concrete vrees voor vervolging ten aanzien van haar land van herkomst. Bijgevolg waren ook haar religieus engagement en haar religieuze activiteiten in België en op sociale media niet ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging.

De Raad merkt op dat uit haar documenten die zij heeft neergelegd in het kader van haar huidig verzoek, en waarvan een aantal reeds werden neergelegd in het kader van haar vorig verzoek, slechts verzoeksters doopsel, engagement en deelname aan activiteiten in België kan worden afgeleid. Zij bieden echter geenszins uitsluitel inzake en vormen bijgevolg geenszins een bewijs voor verzoeksters werkelijke beweegredenen en voor het oprechte karakter van haar doopsel, engagement en deelname aan activiteiten in België. Derhalve kunnen zij geenszins afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeksters religieuze activiteiten, zoals vastgesteld tijdens haar vorig verzoek, kennelijk niet zijn ingegeven vanuit een oprechte, diepgewortelde religieuze overtuiging doch wel zijn ingegeven vanuit opportunistische overwegingen en met het louter oogmerk om haar poging te ondersteunen om internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te verwerven.

De Raad verwijst omtrent haar activiteiten in België en op de sociale media nog naar hetgeen dienaangaande in het kader van verzoekster haar eerste verzoek bij 's Raads arrest nr. 263 396 van 8 november 2021, werd vastgesteld, met name:

“Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens met recht gemotiveerd: “Dat aan uw bekeringsproces en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt dus eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van de oprechtheid van uw religieuze engagement in België. Het feit dat u hier in België gedoopt bent en actief bent in de evangelische kerkgemeenschap Lifepoint, zoals blijkt uit de door u neergelegde foto's, brief en doopattest, wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Dat u sinds eind januari, i.e. vlak nadat u uw verzoek om internationale bescherming indiende reeds een kerk bezoekt, en u dit kerkbezoek linkt aan uw bekeringsproces in Iran, terwijl niet geloofwaardig is dat u reeds in Iran interesse toonde in het christendom, toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België actief te zijn in een kerk geen enkel geloof gehecht kan worden en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België actief bent in een kerk. Het feit dat u hier in België naar de eerste kerk ging met wie u door een medebewoner van het centrum in contact kwam, namelijk een protestantse kerk, terwijl uw eerdere kerkelijke ervaringen allemaal in katholieke kerken waren (CGVS p. 19), en u bovendien aanvankelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerdelijk stelde dat uw kerk New Life heette (vragenlijst CGVS ingevuld bij de DVZ vraag 3.8), in plaats van Lifepoint, onderstreept het onoprechte karakter van uw activiteiten bij Lifepoint des te meer. Dat u sindsdien wekelijks naar de kerk gaat en er allerhande activiteiten uitvoert, toont evenmin de oprechtheid van uw bekering aan aangezien, mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekeringsproces in Iran, duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.

Wat betreft uw Facebookprofiel, waar u christelijke boodschappen op post, kan worden opgemerkt dat het eerste dergelijke bericht pas dateert van april 2019 en dat dergelijke boodschappen geenszins getuigen van een oprechte bekering. Daarenboven stelde u een profielfoto te hebben met een christelijke boodschap, doch kon zelfs niet vertellen welke christelijke boodschap u via uw profielfoto gedeeld had en stelde er niet veel aandacht aan besteed te hebben (CGVS p. 6-7). Dit onderstreept het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom eens te meer. Er kan dan ook

redelijkerwijze verwacht worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst er bovendien op dat uw facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. In dit kader dient er op gewezen te worden dat u op Facebook actief bent onder een pseudoniem (Z. (...) AB) en dat er geen indicaties op uw Facebookpagina aanwezig zijn die uw ware identiteit zouden kunnen onthullen. In dit verband kan nog toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Enkel personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, niet één concreet en dienstig argument aan. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat, gezien verzoekster blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent haar beweerdde bekering en de hieruit voortgesproten problemen, verzoeksters religieuze activiteiten in België en op de sociale media klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Dit geldt nog des te meer nu verzoekster blijkens haar voormelde, terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing, ook over haar religieuze engagement in België dubieuze verklaringen aflegde. In zoverre verzoekster deze vaststellingen tracht toe te schrijven aan haar psychische problemen en de stress tijdens het persoonlijk onderhoud, kan daarbij dienstig worden verwezen naar de reeds hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster laat de in het kader van het voorgaande gedane vaststellingen in de bestreden beslissing voor het overige onverlet. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoeksters relaas inzake haar bekering en problemen en de voormelde vaststellingen inzake haar voorgehouden religieuze engagement en activiteiten in België en op de sociale media, oordeelt de Raad dat verzoeksters religieuze activiteiten in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

Specifiek met betrekking tot de aanbevelingsbrieven van haar kerk die verzoekster bijbrengt bij aangetekend schrijven van 5 oktober 2021 ter staving van haar religieuze activiteiten in België en mede gelet op de voormelde vaststellingen inzake verzoeksters verklaringen dienaangaande, kan in dit kader worden benadrukt dat dergelijke stukken weliswaar verzoeksters aanwezigheid en engagement tijdens de hierin aangehaalde religieuze activiteiten kunnen staven, doch geenszins uitsluitel kunnen bieden over de vraag of en derhalve niet kunnen aantonen dat deze aanwezigheid en dit engagement zijn ingegeven vanuit een oprecht en diepgeworteld religieus engagement. Dat dit in hoofde van verzoekster het geval zou zijn, kan in casu en gelet op de hoger gedane vaststellingen in het geheel niet worden aangenomen.

De informatie waarnaar verzoekster verwijst en waaruit zij citeert, stemt verder deels overeen met en ligt voor het overige geheel in dezelfde lijn als de informatie zoals gehanteerd door verweerder. Uit het geheel van de voorliggende landeninformatie blijkt genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekster, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in haren hoofde in het geheel niet aantoot of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat zij zou zijn bekeerd tot het christendom, zij reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van haar activiteiten in België en op sociale media, waarbij zij deze laatste daarenboven niet eens voert onder haar volledige eigen naam zodat zij geenszins aannemelijk maakt dat of op welke wijze de Iraanse autoriteiten deze aan haar persoon zouden kunnen linken, en zij maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat zij daardoor in concreto in de negatieve aandacht van haar autoriteiten of omgeving zou staan. Verzoekster weerlegt de terechte vaststelling voorts niet dat er in casu en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar bekering en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van haar activiteiten in België en op sociale media, redelijkerwijze van haar mag worden verwacht zij voorafgaand aan een terugkeer de betreffende berichten op deze sociale media verwijderd.

Verzoekster legde en legt geen documenten neer die aan de hoger gedane vaststellingen afbreuk kunnen doen.”.

Waar verzoekster aanhaalt dat zij in het kader van haar eerste verzoek heel overtuigende en gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd om haar uitgebreide kennis over het christendom te bewijzen, verwijst de Raad in dit verband naar hetgeen dienaangaande in het kader van verzoekster haar eerste verzoek bij 's Raads arrest nr. 263 396 van 8 november 2021, werd vastgesteld, met name:

“Het Commissariaat- Generaal toont op generlei wijze aan waarom verzoeksters verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn. Zij toont enkel aan dat zij zich op een subjectieve vooringenomenheid baseren, zonder in concreto aan te tonen, waarom ze verzoekster niet geloofwaardig achten.

Uit het persoonlijk onderhoud blijkt nochtans ook dat verzoekster een degelijke kennis heeft van het christendom, dat door tegenpartij ook niet in twijfel wordt getrokken:

(...)

Het Commissariaat- Generaal houdt opnieuw geen rekening met alle verklaringen die verzoekster wel kan afleggen over het christendom, noch toont zij aan dat de overvloedige kennis die verzoekster heeft over het christendom, niet geloofwaardig zou zijn.

(...)

3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt verder in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

In tegenstelling met wat verzoekster in dit kader voorhoudt behelst de motiveringsplicht daarbij in hoofde van verweerder geenszins de verplichting om, zo zulks al mogelijk zou zijn, alle elementen die spelen in het voordeel, dan wel nadeel, van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing op te nemen.”.

8. De Raad merkt op dat verzoeksters verwijzing naar en citeren uit informatie omtrent de situatie voor (bekeerde) personen in Iran niet dienstig is. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoeksters persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster dient zulks in concreto aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

9. Waar verzoekster aanhaalt dat: “Verzoekster heeft heel duidelijk aangehaald gedurende haar eerste persoonlijk onderhoud dat zij een diepe haat koesterde voor de islam en de Iraanse maatschappij, vanwege het feit dat haar rechten als vrouw niet worden gerespecteerd in Iran. Verzoekster voelde zich onderdrukt, werd voortdurend beperkt in haar bewegingsvrijheid, vrijheid van meningsuiting en kon haar eigen keuzes niet leggen, enkel en alleen omdat zij een vrouw is.

Door de huidige situatie in Iran, die buiten haar controle ligt, moest verzoekster de dictaten van de mannen, haar autoriteiten en de islam ondergaan. Zij moest zich op een strikte en opgelegde manier kleden, heeft haar rechten niet kunnen doen gelden wanneer zij heeft moeten scheiden, had vaak de toestemming van haar vader of man nodig om bepaalde stappen te ondernemen.”, wijst de Raad erop dat de door verzoekster aangehaalde beperkingen gebaseerd zijn op islamitische normen en waarden en algemene in de Islamitische Republiek Iran geldende rechtsregels. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut is. Het opleggen van beperkingen aan bepaalde rechten behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten. De eerbiediging van het privéleven moet/kan in de verschillende staten slechts worden uitgeoefend binnen welomschreven voorwaarden en/of binnen welbepaalde (wettelijke) grenzen. Bovendien toont verzoekster niet aan dat deze beperkingen in haren hoofde dermate zwaarwichtig zijn dat in casu zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

10. Waar verzoekster aanvoert dat de commissaris-generaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing wordt genomen in overeenstemming met artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarbij de commissaris-generaal bij voorrang onderzoekt of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in

de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De door verzoekster aangebrachte nieuwe elementen werden in het licht van beide artikelen onderzocht. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

11. In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

12. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 10 maart 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 585 staat onder eed en tolkt Farsi – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij legt een aanvullende nota met stukken neer en stelt het niet eens te zijn met voormelde beschikking. Zij stelt dat zij bijkomende elementen betreffende de positie van de vrouw in de Iraanse samenleving heeft aangehaald, wijst erop dat zij geen hoofddoek draagt of wenst te dragen en stelt dat het CGVS te kort door de bocht gaat waar haar bekering in twijfel wordt getrokken, te meer zij allerlei documenten heeft neergelegd waarvan zij ter terechtzitting twee originelen overhandigt. Immers heeft zij zich niet enkel bekeerd tot het christendom, maar is zij ook gedoopt en een actief lid van haar kerk. In de mate dat haar bekering opportunistisch wordt geacht, wijst zij erop dat zij wekelijks kerkdiensten bijwoont en ook actief is op sociale media, zodat haar familie en vrienden in Iran weten dat zij zich openlijk gedraagt als een slechte moslima. Tot slot wijst zij erop dat de actuele situatie in Iran niet stabiel is en stelt zij dat zij er in geval van terugkeer hard zal worden aangepakt.”

5.1. Verzoekster verwijst naar de bijkomende elementen betreffende de positie van de vrouw in de Iraanse samenleving die zij heeft aangehaald en wijst erop dat zij geen hoofddoek draagt of wenst te dragen. In een aanvullende nota van 9 maart 2023 haalt verzoekster tevens recente landeninformatie aan over de huidige situatie van vrouwen en meisjes in Iran en in het bijzonder de landelijke protesten en

demonstraties tegen het regime na het overlijden van Mahsa Amini, waarbij het hardhandig optreden van de Iraanse veiligheidstroepen en meer algemeen het Iraanse regime, met vele arrestaties en doden, wordt benadrukt.

Gelet op de gewijzigde en actuele politieke, maatschappelijke en veiligheidssituatie in Iran sinds het nemen van de bestreden beslissing en indienen van het verzoekschrift in juli 2022, met name de vele protesten sinds het najaar van 2022 na de dood van Mahsa Amini als gevolg van haar arrestatie en detentie door de zedenpolitie wegens het verkeerd dragen van haar hoofddoek, en gelet op verzoeksters voornemen en wens om geen hoofddoek te dragen, meent de Raad dat deze elementen in overweging moeten worden genomen en dat zij tot een verder en grondig onderzoek nopen.

De Raad wijzigt om die reden zijn standpunt, ingenomen in de beschikking van 31 januari 2023.

5.2. In acht genomen wat voorafgaat en gelet op de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting alsook het ontbreken van de nodige onderzoeksbevoegdheid, beschikt de Raad niet over essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

6. Gelet op het voorgaande, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 5 juli 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES